

3. søndag efter trinitatis

Alle toldere og syndere holdt sig nær til Jesus for at høre ham, og farisæerne og de skriftkloge gav ondt af sig og sagde: »Den mand tager imod syndere og spiser sammen med dem.« Men han fortalte dem denne lignelse: »Hvis en af jer har hundrede får og mister ét af dem, lader han så ikke de nioghalvfems blive i ødemarken og går ud efter det, han har mistet, indtil han finder det? Og når han har fundet det, lægger han det glad på sine skuldre, og når han kommer hjem, kalder han sine venner og naboer sammen og siger til dem: Glæd jer med mig, for jeg har fundet det får, jeg havde mistet. Jeg siger jer: Sådan bliver der større glæde i himlen over én synder, der omvender sig, end over nioghalvfems retfærdige, som ikke har brug for omvendelse.

Eller hvis en kvinde har ti drakmer og taber én af dem, tænder hun så ikke et lys og fejer i huset og leder ivrigt, lige til hun finder den? Og når hun har fundet den, kalder hun sine veninder og nabokoner sammen og siger: Glæd jer med mig, for jeg har fundet den drakme, jeg havde tabt. Sådan, siger jeg jer, bliver der glæde hos Guds engle over én synder, som omvender sig.«

Luk. 15,1-10

Båret hjem – om omvendelsens passivitet

Tanken

På Jesu tid ejede hyrden ofte sine egne får og var derfor meget tæt forbundet med sin hjord. Så det var også en æressag for ham ikke at miste nogen af dem. Så når Jesus bruger hyrden som et billede på sig selv og fårene som et billede på os, er det for at understrege, hvor tæt han er knyttet til os. Det har betydning for ham, at han bevarer os i 'flokken'. Dermed begrundes Jesus også, hvorfor han omgås toldere og syndere. Syndere er jo mennesker, som Gud har mistet. Nu er Jesus kommet for at opsøge det fortabte og bære det tilbage til flokken. Kvinden med de forsvundne drakmer har måske fået dem betroet af sin mand til husholdningen, og derfor er hun så ivrig efter at finde dem igen. Både hyrden og kvinden var blevet betroet noget værdifuldt, og det er en ære for dem ikke at miste det, de er blevet betroet.

Troen

Et overraskende element i Jesu fortælling om fåret, der er blevet væk, er fårets påfaldende passivitet. Når vi hører ordet omvendelse, tænker vi straks på noget, vi skal gøre. Vi skal omvende os. Vi skal angre vores synd, og vi skal tro. Men her i Jesu fortælling er omvendelse noget, der sker med os. Omvendelse er at blive fundet og båret hjem til Gud igen. Omvendelse er at lade os finde, at lade os blive båret hjem til flokken igen. Omvendelse er at lade der blive holdt fest for os. Den side kunne jeg godt have tænkt mig, at der var blevet lagt mere vægt på, når jeg i min ungdom hørte omvendelsesforkyndelse på diverse bibel-campings. Det hjalp, da en missionær en aften sagde: at omvende sig betyder at gå ind i sit lønkammer og takke Gud for frelsen. Igen passivitet i

omvendelsen. At omvende sig er at lade sig finde og blive båret hjem. Omvendelse er at gå ind i sit indre værelse og takke Gud for, at har fundet mig. Det kunne jeg som ung genfinde mig i. 'Nåde at du fandt mig, nåde at du vandt mig, nåde at du bar mig hjem til dig,' som vi synger i en gammel vækkelsessang. I det lys bliver de 99 retfærdige, der ikke behøver nogen omvendelse, en yderst sarkastisk kommentar til farisæerne. De betragter det ene får, der er blevet væk, som en synder. Men ingen er retfærdig i sig selv, og ingen kommer hjem til Gud uden at blive fundet og båret.

Har du prøvet som barn at slås med en voksen - bare for sjov naturligvis? På et tidspunkt tager den voksne dig op på sine skuldre og går afsted mig dig som en sæk kartofler. Ydmygende ikke sandt? Bare at ligge der og blive båret afsted. Hvordan mon fåret egentlig havde det, da det var blevet fundet og lå oppe på hyrdens skuldre. At komme hjem til sine venner og bekendte som en sæk kartofler? Så kunne de andre får virkelig se, hvor dum fåret havde været. Efter lettelsen over at være blevet fundet og båret hjem, begynder fåret måske at tænke: 'Nu kan jeg godt selv. Sæt mig bare ned igen og lad mig gå selv.' At møde Guds nåde er en fantastisk befrielse i første omgang. Men når Gud har båret mig et stykke vej, kan jeg fristes til at bede Gud om at sætte mig ned igen, for 'nu kan jeg godt selv, Gud.' Her gælder det om at ydmyge sig. At være en kristen er også forbundet med ydmygelse. Ydmygelse over ikke at kunne gå selv, men hele livet lade mig bære, hele tiden stolpre afsted og hver gang falde. For så igen at måtte bede: 'Find mig Gud, for jeg kan ikke selv. Du må bære mig, Herre.' Og så huske hans løfte i Fil.1,6 'og i tillid til, at han, som har begyndt sin gode gerning i jer, vil fuldføre den indtil Kristi Jesu dag.'

Hvor lignelsen om fåret, der bliver fundet, understreger hyrdens tætte relationer til sin hjord, understreger lignelsen om den tabte mønt mere, at det er en æressag for Jesus at finde os. Kvinden med de ti drakmer er et eksempel på en påpasselig husmor, der er kommet til at smide de penge væk, hun har fået af sin mand til at føre husholdning for. Det er en æressag for hende at finde pengene og stå som den påpasselige hustru, hun er. På samme måde har Faderen betroet os mennesker til Jesus. Joh. 17,6: 'Jeg har åbenbaret dit navn for de mennesker, du gav mig fra verden. De var dine, og du gav dem til mig ...'. Og vers 9-10: 'Jeg beder ... for dem, du har givet mig, for de er dine; alt mit er dit, og dit er mit, og jeg er herliggjort i dem.' Derfor er det en æressag for Jesus, at han ikke mister et eneste af Guds børn, men at han finder dem. Ligesom det var et spørgsmål om ære, at kvinden fandt de penge hun havde smidt væk, sådan er det en ære for Jesus ikke at miste nogle af de mennesker, som Gud har betroet ham. Og så holder kvinden en stor fest for sine naboer og veninder, hvor de fejrer, at hun har fundet de forsvundne penge. Og igen hører vi Jesu sarkastiske hint til farisæerne: 'Sådan, siger jeg jer, bliver der glæde hos Guds engle over en synder, som omvender sig.'

Udfordringen

Har du brug for at blive båret hjem, eller kan du gå selv?